

כדור הפידאי

מאותו יום, החל נתן מדבר לכל אחד, סיפר כי גולד לו בן זכר. שתקנותו חלפה במקצת.

***

סמל ב' מצטיין

את קורם משמר הגבול סיים נתן אנצילביץ כסמל ב'. תפקודי סמל במשך חר הנבול דמו לתפקודי סמל בגדוד רגלי: ציאה לסיורים, טריקות שמירה. נתן אהב את חיי הצבא. כשביקר בשבתות או בחופשה הביתה, לא פשט את מדיו, "אני אוהב את המדים", היה מספר לשכניו. "אלה החיים שלי".

הזוג אנצילביץ חסך פרנסה לפרנסה. אך לפני שחשבו על מה להוציא את כספם, קנה נתן רובה טרטי, כי "אני מוכרח לירות!".

הוא ירה. כקלע מצטיין, השיג מקום שני בתחרות הכליארצית לקליעה. כל שבת, היה מוריד, להנאתו ולהנאת שכנים, כמה לימור נים מעץ הלימון שבגנו, בירייה אחת מרובה הטרטי. "קלע או לא קלע?" היה צועק ב" התלהבות.

כדי לפייס את אשתו, היה מביא הביתה של-צייד מגוון. פעם הביא דורבן. אשתו סירבה לטעום מבשרו אך לבסוף שוכנעה, גילתה לאפתעתה כי הבשר טעים ביותר. לפעמים, הביא אילות מן הגנב. כשהעיר לו מישוהו כי אסור לצוד אילות, היה מחייך במבוכה: "מה לעשות כשהיא נקלעת מול הלוע? ההדק פשוט נלחץ מעצמו".

***

"אני רוכב על סוס!"

רשעות המאושרות ביותר בחיי מש-פחת אנצילביץ היו אלה שבילו ההורים עם ילדם הקטן. אשל היה רוכב על כתפי אביו וקורא בתרועות-גיל: "דיו! דיו! אבא שלי! סוס שלי!".

אלא שלא היו שעות רבות כאלה. פעם התעורר נתן אחרי הצות, לחש באזני אשתו: "אנחנו צריכים עוד ילד. אם אמות, לא רוצה שיקרה אתי מה שקרה עם כל משפחתי. שרק שריד אחד נשאר בחיים".

אולם נתן לא יכול היה להוליד עדיין ילדים; הדידה היתה צרה מדי והוא רצה

שוטר ואשתו. צילום מתוך אלבום התמונות המשפחתי, שצולם לפני חצי שנה. חנה, ילדת סוריה ונתן, בן צ'כוסלובקיה, נפגשו במקרה ביפו, לפני ארבע שנים.

שניים!" צעק מישוהו בשמחה. הגופות הר' צאו: שני פידאין לבושי חאקי ולרגליהם נעלי גומי. לא היו בכיסיהם כל תעודות. לכל אחד היו כ-500 כדורים, תתימקלע ו" כמה תאנים ירוקות ושוורשי עשבי-בר. "להמשיך!" פקד חיים לוי.

היחידה התפרסה שנית. חוליה אחת חדרה שוב לתוך הסבך. איש לא דיבר, איש לא גילה פחד. "הנה!" צעק הסמל נתן אנצילביץ — ולחץ על הדק העוז.

נשמעה צעקה אימומה. צרור שני פלח את האויר. הפידאי הכושי לחץ על ההדק, כ" שכדורי העוזי בבטנו והוא כבר גוסס. המרחק בין השוטר והפידאי היה שלושה מטרים בלבד. שניהם שכבו זה ליד זה. נתן רק גנח; חיוך של נצחון נסוך על פניו. החובש הוציא אותו מטוחת האש אל מ" אחורי קפליקרקע. "נתן, נתן", נענע המפקד את גופו. נתן לא ענה.

"להמשיך!" הורה שוב המפקד. החיפושים נמשכו. שוב נשמעה ירייה. ל" גוטטב של הפידאי הארוך, ששכב בין השני חים, היה מעצור. "זה היה המזל שלי", סיפר אחרי-כך אחד ממשתתפי הסריקה. הפידאי נהרג במקום.

לפתע נראה מישוהו קופץ ורץ. היה זה הפידאי האחרון באיתו שטח. צרור של מקלע ברן מחץ את ראשו.

***

היחידה חזרה מסריקה

יד גופות הפידאין הוצב משמר, הוזמנו משקיפי או"ם. בשקט נשאו את גופתו של נתן על אלונקה. דמומים ועייפים ישבו בצהרי-יום אנשי משמר הגבול במכוניותיהם, חזרו לבסיסם.

איש לא שר, איש לא דיבר. הם היו עייפים מדי. גם על נתן חברם לא דיברו. כעבור שעותיים, היו כולם רחוצים ומגוי לחים, חיכו בשקט לחויה.

בשורת הנית

לפני שנחפו לצאת, לעג לחנה על שהלכה לשאול אחריו בתחנת המשטרה, כאילו היה תינוק שאבד. "אין לך מה לדאוג לי", הרגיע אותה. "הכל יהיה בסדר". אחר גמע כוס חה, נשק לאשל ורץ התוצה.

היתה זו פרידתו האחרונה.

***

הצפייה רגילה בשטח

יד רשעה אנשי משמר הגבול עמדו ב" הצפייה על גבעה, בין מושב ניר-גלים למושב זכאים, בסביבות נחל רובין. השעה היתה קרוב לשקיעת החמה. השלושה המ' שיכו בדרכם בין החולות. לא נראה דבר. מדי פעם התעופפה צפור, נשמע זמזום דבורה. השלושה התקדמו בשטח מת. לפתע, מעבר לקפליקרקע, בצבצו ראשי אדם רבים. האחד טען שראה 20, שני טען פחות. על כל פנים, היתה להם עדיפות מספרית ניכרת על חוליית התצפית הקטנה.

באותו רגע, לא טענו כלום, לחצו על הדקי התתים. נורק רימון. השלושה זחלו למחסה. שנים המשיכו לצפות, השלישי רץ לקיבוץ פלמ"חים להזעיק תגבורת. כעבור שעה קלה הוקף השטח, החלו שוטר רים לסרוק קפליקרקע אחר קפליקרקע. לא נמצא איש.

"להציב חסימות!" פקד מפקד היחידה חיים לוי, "איש לא יצא מהשטח".

כל הלילה שכבו במארב. לא זע ולא נע דבר. רק יללות ורחשי ליל ניסרו באויר. למחרת בבוקר הובאו גששים. הם הלכו בעקבות חמישה אנשים. העקבות התפצלו, התחברו כעבור כמה מאות מטרים. אנשי ה" נומתית הירוקות הלכו בעקבות. השמש קפחה ממעל.

"האללו יונה אחד — אנו ממשיכים ב" עקבות. עבור!" "האללו יונה אחת — אנו חוסמים, עבור!" נתקבלו התשורות במטה הפעולה.

העקבות הובילו לעבר סבך של שיחים גבוהה בן-אדם. "אי אפשר לעבור כאן", היה אומר כל אדם. "אין רואים במרחק". מטרים, קלל כל שוטר במרחק. פרש בשרשרת והחל

זכרון חג. אשל בן השלוש, בנה היחיד של משפחת אנצילביץ, בתחפושת פורים, מותו קיווה נתן לגדל משפחה ענפה.

***

ביום וגם בזירה

משפחת אנצילביץ עברה מיפו ל" רמלה. נתן צורף ליחידת משמר הגבול בסביבה וחנה רצתה להיות בקירבתו.

"שמרי על הילד", נהג להזהיר בצאתו לפעולה. "הוא החיים שלי!" אשל, בן ה" שלוש, היה האדם היחיד שזכה לממש את אקדה אביו ולשחק בו. "גם אתה תהיה כמו אבא". היה מנבא הסמל לבנו באנחה.

לפעמים שיחק נתן כדור-סל או כדור-עף בשכונה. "אינך רוצה בחיים פרטיים?" הת' לונגה אז אשתו.

"אני צריך לשמור על כושר גופני", הס' ביר לה נתן.

תחילה לחסוך כסף לדידה גדולה יותר.

***

סודות עבודה

יום החמישי, לפני שבוע, היה נתן חופשי. הוא הלך לערוך קניות בשק"ם, חזר עמיס שלושה סלים מלאי סחורה. "למה קנית כל כך הרבה?" התרעמה אשתו. "אין דברי צריכים את זה", השיב ולא חייך.

דקירה עברה את חנה. מאליהן, ללא כל סיבה, עלו דמעות בעיניה. עוד באותו לילה נקרא נתן לפעולה.

"לאן?" שאלה חנה. "יש דברים שאין מספרים לאשה, סודות צבאיים", היתה תשובת הבעל, שקרא רגע באחד מספריו האהודים.